

FICR A HYENA,
III.
Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

(Pokračování 93.)

Cisarovna utíká.

Dne 4. září dopoledne vyšla cisarovna v raním obleku z ložnice do své soukromé komnaty, proběhla celou noc.

Ještě neměla ani tušení o tom, co se bylo minulé večera přihodilo, ale přece byla již v náramném rozčilení. Byla tak velice myšlenkami a plány zaměstnána, že si to ani nepovšimla, že její komorné nepřiběhlo. Tyto zde bývají jiný vědecký, jak mile vyšla z ložnice do komnaty, aby jí připravily snídaní na stůl.

Tentokrát ale komorné nepřiběhlo. Minuta za minutou ucílená, a Eugenie měla tento den tak mnoho práce, že nechtěla zmáhat ani okamžik. Hned po ustrojení chtěla jít na mlí svatou, pak chtěla svolat ministerskou radu a užít bez prodlení potřebné kroky.

Cisarovna užasla nemálo nad tím, že jsou její komorné dnes tak neobvykle zvonily, že se rozhlédla kvapně zástěny z předního pokoje.

Cisarovna myslila, že to budou její komorné, a již se chystala projevnit jim svou nevoli, že jí nechal tak dlouho čekati, ale byla nemalo překvapena, spatřiv osobu, která do její komnaty tak mimo náduh vstoupila. Byla to její starší důvěrnice, Madame Lebreton, která se byla již unohydiva císařovně k službám propůjčila. Tato pani prozrazovala celým svým zevnějkem a oblekem, že jí něco k náramnému spěchu poukazuje, a když jí cisarovna spatřila, že jest v obličeji tak bleďá a ulekaná, neuvěla zpět a zvolala:

"Pro Boha, co se stalo? Vy zde?"

Madame Lebreton vrhla se před cisarovnu na kolena a spinárouc říkaje, neboť nemohla s počátku ani promluvit:

"Ach, to je strašné!" vykřikovala, "to je strašné, to jsou zákeřnosti, to jsou zákeřnosti — úzkost nevěříte — vy nevíte o ničem? Jen pospězte, abyste co nejdříve z Tuillerií se dostala. Musíte přehodit, a sice hned, než bude pozdě."

"Ale vstáňte přece, Laurence, ty vše strachy jsou zbytečné. Já vím, že to minie dobře, a děkuji vám za vaši starostlivost, ale takhle se nebudete."

"Jen nejrůznější útekem můžete se nejméně zachrániti, Madame, a proto nezátejte již ani minutu, sice jest všecko ztraceno."

"Ale vy jste přišli rozčilení, a vězte mi, že jsou ty vaše strachy zbytečné. Jen se zase upokojte. Trochu mi sliďte, vše mi každou chvíli, pakli mi bude nějaká nebezpečí hroziti, na pomoc pospězte — já na ně spoléhám."

"Ach Bože, vy mi tedy nevěříte?"

Cisarovna přitáhla paní de Lebreton k pohovce a pravila:

"Jen se upokojte, Laurence. Když bylo zle, pošle mi Trochu svou obličejovou pokrývku, aby mi dal o všem zprávou a sdělil mi jeho radu, — ale již nemyslím, že toho bude zapotřebí, vždyť mám ještě své přátele a ráde —"

"Již nemáte nikoho, Madame. Ti všichni jsou pryč, dílem přebli a dílem přešli k vašim nepřítelům."

"To není možná!"

"Já vám mohu na to přísahati. Vy jste sama jediná v prostřed svých nepřátel, kteří sem mohou každou chvíli vstoupiti."

"Vždyť tu mám ještě služebnictvo."

"To uteklo."

"Mám tu zámeknou stráž —"

"Ta již zde není. Vojáci se přidali k lidu."

Cisarovna silně zbledla a nabyví nyní přesvědčení, že na její svolání v skutku nikdo nepřiběhne, pravila tónem zoufalým:

"Tedy jsem z Tuilleriích sama —"

safovna zůstala celá skamenělá, neboť viděla, že jest ztracena. Tento pokřik se vznášel více a více, a z náměstím sem bylo docela jasné slyšeti blubně volati:

"At slyšte cisarovna! At již republika!"

"Tedy honem pospězte pryč!" zvolala paní de Lebreton. "Odhruďte trochu některou záslonu a pšedivejte se přece jednou na ty bouřící davy lidstva."

"Ano, já se musím sama přesvědčit, zdali je to všecko pravda."

Pojala svou důvěrnici za ruku a spěchala s ní skrze prázdno pokoj, kde bylo na převrhaných kusech nábytku a na otevřených župatech pozorovati, že byli nezdávno odsud přechali lidé, kteří se jí druhý a otroček oddanosti klaněli.

Když přistoupila Eugenie k oknu a spatřila dole na ulici a na náměstích hemžící se davy lidstva, tu jí teprv pojala hrůza. Zakryla si blédý obličej dlaněma a zvolala usudavým hlasem:

"Olympio, tys mluvíš pravdu!"

Eugenie byla skutečně ode všech opuštěna.

"Pojďte, Laurence, pospězte — ale na každý případ musím se sebou vzít avo příruční pokladničku, tolik času ještě musíme mít."

"Hned vedle knihovny. Pojďte, musíme si jít do mé komnaty pro klíče. Jistě máte je, že tam všecky mám."

Paní de Lebreton nahlédla, že jest peníze k útěku nevyhnutelně zapotřebí, neboť musela cisarovnu na tentokrát co žena z městského stavu costavati a všecko hotové plátni. Běžela s ní teprv pro klíče a pak skrze knihovnu do pokoje, kde měla cisarovna svou příruční pokladničku.

Eugenie otevřela železná dveře a pospěla k vysoké skříně, v které její soukromá pokladnice se nalazela.

Když otevřela skřín, zůstala jako hromem omráčena. Její pokladnička byla pryč, a peníze byly utrádny.

"Ach, kdo mi to udělal?" zvolala zoufale, spozorovavši, že jí byly i poslední peníze k útěku ukradeny. "Já jsem přece každého ze svých důvěrníků pevně zaspávala, a některý z nich se mi takto odmlátil. A k tomu mě klíče jen Chevreau!" zvolala cisarovna.

Tu spatřila paní de Lebreton na zemi před skříní listek. Sehnula se pro něj a zbledla.

"Přičtejte to Laurence, kdo byl ten zloděj, jenž měl tak na spěch, že se to zde ztratil," pravila Eugenie.

"Na tomto listku stojí jméno: Leonide le Blanc," odpověděla Madame Lebreton.

Leonide le Blanc — to je milénka pana Chevreau! zvolala cisarovna. "Ale na druhé straně je také něco psáno, — přičtejte to honem, Laurence."

"On tedy již odešel?" opakovala cisarovna a již nemohla své zoufalosti dále utajiti.

To byla pro ni rána, která znížila její poslední naděje.

Paní de Lebreton se však hned zase vzpomínala a septala jí:

"Tedy musíme pospěžit dále, Madame."

"Ale kam, pro živého Boha?"

sdálo se, že mu tento muž porušil, neboť se od nich obrátil a úřval se na druhou stranu.

Kromě tohoto nepoznal je až posud nikdo. Paní de Lebreton pojala Eugenie za ruku a septala:

"Jen buďte dobrý myslí, sice jest všecko ztraceno."

Na blízku spatřila šakra, pojele cisarovna docela hostejně pod paži a šla s ní k tomu kočáru. Kočář si je ale prohlížel a patrným podobením, neboť mu byl jejich oblek nápadný.

"Honem, vsedněte do toho kočáru," septala paní de Lebreton. Eugenie sebrala všechny své sily dohromady, neboť se vzpomněla právě na Olympa.

"Na Vendomské náměstí číslo 6," volala pak kočáru svým hlasem.

Když seděl v tomto krytém kočáře, a když se tento již hnul, tážala se paní de Lebreton:

"Kdo pak byli na tom náměstí v čísle 6?"

"Ten jediný, v němž mohu důvěřovati a od něhož mohu očekávat pomoc," odpověděla Eugenie.

"On byl ten nejlehčejší člověk, s kterým jsem se na tomto světě setkala. Já ale jeho radu neposlouchala. Je to Olympio Agoulo."

"Dejtež hlásk, abyste se v této nádeji neklamala."

"On mi řekl, že vidí blízkou zkazu a že odejde z Paříže, ale já jsem si myslel, že bude ještě ve svém městě."

"A kdy jste s ním mluvila?"

"Před lesťmi nedělní. O, na ten den nezapomenu nikdy! On mi to řekl více než napřed."

Konečně stannl kočář před palácem na Vendomském náměstí. Paní de Lebreton otevřela dvířka a pohledla na vysoká vrata a na okna, i pojala jí mrazivá hrůza, neboť byla vrata zayněná a těž všechny okence. Pomohla cisarovně z kočáru vystoupiti, a tato pak pospěla, nedočkavostí a nadějí puzeña, kam vrátili. Zatím, co paní de Lebreton silně zvoncem zatřela, odjel kočář pryč.

Maté dveře ve vratech se otevřely, a v nich se objevil domácí správce, starý to muž, kterému byl Olympio tento dům v opatrování odevzdal. Cisarovna ho ještě nikdy nepoznala a také on v tomto nápadném obleku nepoznal, hledá na ně na obě jaksi s podobením.

"Ohláste mne Donu Agadouvi anebo jeho manželce Dolores," pravila Eugenie pevným hlasem, až se strachem třásla, aby se nevyzradila.

Starý správce na ni pohledl s užasnutím a pravil:

"Donu Agadovi vás nemohu ohlásiti, Madame, a rovněž také jeho slecheté manželce."

"A proč nemůžete?"

"Don Agado odešel se svým manželkou před čtyřmi nedělními dny do Španělska na své statky."

"On tedy již odešel?" opakovala cisarovna a již nemohla své zoufalosti dále utajiti.

To byla pro ni rána, která znížila její poslední naděje.

Služebník mrtil podestýlým pohledem na obě dámy, jejich oblek byl v takovém nepořádku, ale přece je uvedl do čekárny, kde nebylo právě ani živé duše.

Teprv ke čtvrté hodině se vrátil pan Evans zase domů. Je to bohatý Američan a co neobyčejně vzdělaný muž v celé Paříži známý.

Služebník ohlásil, že na něj již od dvou hodin dvě podně vypravující dámy čekají.

Evans pospěl ihned do tohoto pokoje a poznal cisarovnu hned na první pohled. Tato jej požádala o pomoc, a on jí také přišel, bil, že všecko vynaloží, aby jí dostal na bezpečné místo, a měl také svůj plán hned hotový. Že šatnice své paní přinesl sem hned obilky, botky a klobouk pro cisarovnu, a požádal je, aby se přestrojila. Zatím poslal svého služebníka pro krytý kočář. Pak objel na telegrafu za několika stanicemi čerstvé koně, aby mohl s těmi dámmi až k motáskému přístavu se dostat.

Jeho plán byl dobrý, i zdálo se, že se zdaří. Po železnici s nimi jeji nesměl, poněvadž byly na všech nádražích davy lidstva, z nichž by jí mohlo někdo cisarovnu vyraziti a její útěk znaliti.

Kočář přijel k domu a pan Evans vedl s oběma dámmi do dvířek. Již byla tma, když tyto tři osoby beze vší překážky z Paříže vyjely. Nikdo netušil, že by cisarovna ve šakra z Paříže ujelela.

Jeli bez ustání přes Evreux, Bernay a Lisieux k malému přístavu v Trouville, jenž leží nedaleko města Havre. Evans byl schválně tento nepatrný přístav a jakousi pňchou. Venku stojí zřevadě množství čekajících a z neman, které mu vstup do dvířek otevřelo. Ale k tomu není ještě dostatek nrtvíva přine valetský, vévoda z Edinburku a princové rodiny Bonapard.

(Pokračování.)

SYNOVÉ JIDAŠOVI.
Z FRANCOSKÉHO
Ponsardu Terrail

(Roman tento může vycházeti listem 22. Inho ročníku. Máme sice již od počátku romanu v záse a soti paní odobráne, neboť čtenář v obdržeti, budeme si toho přát.)

Proslov.

"Slecho Marto" pravil konečně Tony tíse, ale pevným a odhodlaným hlasem: "vy tme tedy odpovzte neuvádivě?"

Při slovech těchto zadržela se dívka a pozorovala mladého toho muže počtem opovření smíšeného a házní.

"Kdo praví Vám, že Vás neuvádivím?"

"Můj bože... vždyť to vidím. Mýlíte se — nemám nikoho v neuvádiví?"

"Skutečně?... Vy snad též nikoho nemilujete?"

"Miluji pouze svého otce."

"A více... nikoho než svého otce?"

A Tony smál se velmi zlomyšlně.

Marta zbledla.

"Pano Tony" pravila, "rozmluvažte s ním, že nepřijmemou."

Při tom vstala od stolu a počala rozličné nádobí, jež bylo na stole, přetáhati na kredenční stůl.

Tony byl povahy trdošnéjší, neboť věčera však měl nadobytejnou porci smlosti.

nepestával, že tento poimounník a lhatř téhož dne k 11. hodině svůj bídký život okončil, a sice následkem velmi bolestné nemoci, která ho již po dlouhá léta trápla.

Dojem, jaký tato zpráva na veskerý svět učinila, byl mimo kruhy bonapartistické jen docela vědní, neboť byl Ludvík Napoleon vlastně již od Sedanu politicky mrtev. Ve Francii vabudila věbec jako zpráva jen trpké upomínky na jeho tyranství, kteréž byl přes dvacet let na ní páchal, a msto slas soustrastí bylo vnde slyšeno jen složenčí.

O jeho pobytu, kterýž se konal dne 14. ledna, podáváme tu krátký popis: Mrtyola Napoleona byla oblečena v šat francoského maršálka, jež měl Napoleon v bitvě u Sedanu a v němž se Bismarkovi vzdal. Na ruku byl nápis, udávající den narození a smrti Napoleony. Na prsou mrtvého ležel malý stříbrný křížek, a na zbledlých prstech ležely se prstony ve světle voskových svíček. Purpurový příkrov spřávaný od krajů rakve k zemi. Po obou stranách dlouhé jížby stála jako v řadě sytená a velikými voskovými svíčkami, a na tmavých stěnách visely erby s císařskými korunami. Veliký počet šakových věnců a kytic, posáňých z Francie, budily zvláštní pozornost. Ve čtyřech rozích stěh kletci kůží v bílých a purpurových rouchách. Nad hlavou mrtvého visela francoská tricolora, která vinouc se po skleněném stroju, zastírala světo sluneční.

Jeli bez ustání přes Evreux, Bernay a Lisieux k malému přístavu v Trouville, jenž leží nedaleko města Havre. Evans byl schválně tento nepatrný přístav a jakousi pňchou. Venku stojí zřevadě množství čekajících a z neman, které mu vstup do dvířek otevřelo. Ale k tomu není ještě dostatek nrtvíva přine valetský, vévoda z Edinburku a princové rodiny Bonapard.

(Pokračování.)

SYNOVÉ JIDAŠOVI.
Z FRANCOSKÉHO
Ponsardu Terrail

(Roman tento může vycházeti listem 22. Inho ročníku. Máme sice již od počátku romanu v záse a soti paní odobráne, neboť čtenář v obdržeti, budeme si toho přát.)

Proslov.

"Slecho Marto" pravil konečně Tony tíse, ale pevným a odhodlaným hlasem: "vy tme tedy odpovzte neuvádivě?"

Při slovech těchto zadržela se dívka a pozorovala mladého toho muže počtem opovření smíšeného a házní.

"Kdo praví Vám, že Vás neuvádivím?"

"Můj bože... vždyť to vidím. Mýlíte se — nemám nikoho v neuvádiví?"

"Skutečně?... Vy snad též nikoho nemilujete?"

"Miluji pouze svého otce."

"A více... nikoho než svého otce?"

A Tony smál se velmi zlomyšlně.

Marta zbledla.

"Pano Tony" pravila, "rozmluvažte s ním, že nepřijmemou."

Při tom vstala od stolu a počala rozličné nádobí, jež bylo na stole, přetáhati na kredenční stůl.

Tony byl povahy trdošnéjší, neboť věčera však měl nadobytejnou porci smlosti.

Při odchodu vrhl Tony na ni nevsjímavý pohled, pohled záti plný, jenž ji znepokojil.

Kroky mladého muže toho zanikly již na scodech, a již slyšeti bylo zavírání dveří domorých za ním a Marta stála tu posud bleďá, rozechvělá a něma.

Callebrand sporoval toto rozřlení.

"Co ti je, má dítě?" támal se jí. Ona neopila živé ruku otcovu.

"Oče! máš otě?"

"Bojíš se?"

"Bojíš se, otče?"

"Koho?"

"Tonyho!"

"Tys bláhová!"

"Otoč mi!" opakovala, nevědomě tomu Tonymu! on je zrůde."

Callebrand pokrčil ramennama, přece však zůstal po celý večer tich, a již dávno se byl uložil, a slyšel i Martu se zavřati do jejího pokoje, když mu ještě slovo její zazněvalo v uších.

V této noci marně se namáhal usnouti Callebrand. Myslel stále, že slyší Martu volati: "Tony je zrůde!"

A co se takto marně na lodi válel v namáhání, aby odbojný spánek přivolal, nebyl to již více vymyšlený, nýbrž skutečný hlas, který se dotkl jeho ucha.

Byl to hlas deera.

Marta mluvila zcela hlasitě ve svém pokoji, a vyrazila křik zřetelně se sebou.

Callebrand ulekaný dával a blížil se k dveřím svého pokoje. Nahlél křiklivou dírou... v pokoji byla tma.

A přece mluvila Marta... Hlas její lál lánvá, a mnil se beze všeho přechodu z nevole na prosebný, z zděšení na hrozivý.

Marta hlasitě smla.

Callebrand přitiskl nebo na dveře a poslouchal.

IX.

Tony odešel vzdor radosti nad blížícím svojí zradou se srdcem zůřivým. Opovržen, jež mu ukázala Marta, vabudilo ho jeho.

"A ty mne tedy neuvádivíš! Ach! já tě odpovim proti mě!... Dobrá! já se pomstím!"

A jel nestejným kroky v rozřlení svých přemýšlení v dešti, jenž opět padati počal.

Měsíc červen byl toho roku velmi detřivým a skoro každá noc přinesla bouřku.

Ale nebyl to dešť, jenž urychloval kroky Tonyho; neboť když došel v ulici Deux-Points, ku dveřím starého domu v němž se nalazela laboratoř Callebrandova, vrátil se, vytáhavý hlavou klíči, kterýž byl už do zámku zastrbil, opletý ze dřeví.

Na to loučtá cestou, jakou prvé urazil, přástečným směrem, došel na nábrží "de Nord" a ukryl se ve vzdáli asi dvacet kroků od obydlí Callebrandova.

Zde čekal. Oči už na osvětlené posud okna domu.

Tu zhasl nejprve Callebrand světo ve svém pokoji, za čtvrt hodiny na to též Marta tak učinila.

"Oni spí!" vyslovil Tony.

Dal se opět cestou k laboratoři. Tentokrát nemelkal ale vešel do vnitř.

Veliká ta místnost byla zahalená tmon a Tony myslal, že ho v tuto hodinu nikdo vytrhovati nebude.

Odběhla se právě plánc; měl tedy tři hodiny pro sebe.

Rozdělil oheň v kameň a přistavil kotel, do něhož ráno kameň platiny hodil. V několika minutách počal se kov rozlívati.

Co takto Tony rozdmýhoval oheň, za než s ulice počl okny laboratoře hlas, jenž počal zpřívati fardindánu.

"Aha!" myslil Tony; "pánové Baul a Thompson si trávím večer zmysleli."

Přiskočil rychle k oknu, vyklonil se z něho a odpovědělě posledním slokem psně.

Sotva je skončil, počaly se dva stíny, které posud nepohnutě stály v zábradlí na nábrží, blížiti k oknu.

Až byla noc velmi tmavá, poznal Tony přece ihned ostré obrysy Baulova a tlusté blichopné Thompsonova.

Vyklonil se ještě dále z okna a mluvil: "Vše namáhání je marné, jestliže nepřijde tme, co jsem řídil."

"Přijde tme," odpovídal Baul. "Dobře tedy! hned jsem dolé."

Zavřel okno a zamíel od něho. Oba společníci opatili nábrží, vstoupili do ulice de Deux-Points (z domu msta) a čekali u vchodu domu.

Brao na to otevřely se tyto dveře a Tony právě "vstoupil!"

Vstoupil do veliké, špině tenavé předleň.

Tony uchopil pana Thompsona za ruku a septal mu po tichu: "jděte po špičkách, nesmíme abuditi po... Ta! chytte se laty."

"Má, řekl Thompson." "Já též řekl Baul, kterýž se držel st. Ará křehkém spoletka.

královskou, protože bylo jeho nábrží světlém nebeským a protože slovo jeho dobyvalo sobě srdci veskerých."

"Zradil jsem ho, že jsem mu sávidil?"

"Závist jest královna světa!"

Když Petr na bezohledně jeho odpovědi chtěl přiblížiti se šluka, stojící v zákroví, k a postoula a boka mu: "nechte vy a převeďte toto msta, jehož "králem" nazývájí!"

A protože stálo mnoho lidí poblíka té dívky, emocionla se báznež Petra i řekl: "nejste, nesam jsem jeji."

Když vycházel přes práh domu, volala jiná služka na oheň: "tento byl v převode mistra!"

"Opět řekl apotale: "nikoliv, neboť nesam jeji!"

Tu obstopil její mladší lidé volající: "a přece ty sávidil k převodu jeho?"

A Petr, bídný jat, popíral po tichu.

Na to pravil Jidák, jenž ho následoval, šemlím k němu: "nechtě, mistre pravda díš, Pan: než kohout zasypá, že úkřikne ho zpek. Kdo z nás dvoje ve větším bláznově!"

Jen to vyslovil i zasypal kohout.

A Tony se probudil, nebo to byl kohout v bodných černošských, který odbyl právě hodinu a půlnoce.

Modrý oheň vyhal a zanechal silný zápach strnát. Náhle byl opět tmavá a nejvíce ticho panovalo v ní.

Co se stalo jen s pány Baulim a Thompsonem?

Tony, jenž opět nabyl přítomnosti ducha, pospěl ku kamenné, vyhal klíčemi hlavý ušel, šoukal náč a rozal jim světlou.

Jak se podivil, vaha oba své nastarší společníky leželi na veliké pohovce mezi okny v nejtvrdším spánu.

"Toto přece svítá!"

Chlil je právě vabudil, když světo svíčky padlo na obraz uklíčování.

Opět byly zraky Tonyho přitahovány tímto obrazem, představujícím zrádu Jidáka.

A opět počal se jemu sen, v němž se cítil býti stotráněn s Jidákem. A